

ת"פ (חדרה) 52126-11-23 - מדינת ישראל נ' מוחמד חלמי עמאש

ת"פ (חדרה) 52126-11-23 - מדינת ישראל נ' מוחמד חלמי עמאש

ת"פ (חדרה) 52126-11-23

מדינת ישראל

נגד

מוחמד חלמי עמאש

ע"י ב"כ עו"ד אסיל מקלדה

בית משפט השלום בחדרה

[07.07.2024]

כבוד השופט אלכס אחר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן - החזקת נשק שלא כדין, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

לפי עובדות כתב האישום, בתמצית, בין התאריך 11.05.22 לתאריך 24.11.22 במספר מועדים, החזיק הנאשם במקומות שונים וגם בבית בו התגורר עם הוריו, תת מקלע מאולתר מסוג קרלו המסוגל לירות כדור שבכוחו להמית אדם. נשק זה נתפס אצל אחר בתאריך 18.10.23, (למען השלמת התמונה, אציין שאותו אחר נשפט בפניי (ת"פ 3661-11-23) ועונשו נגזר ל-25 חודשי מאסר בפועל - 22 חודשי מאסר והפעלת מאסר מותנה, גזר הדין איננו חלוט).

הנאשם ביקש לצרף לתיק זה שבכותרת תיק נוסף, הוא הודה בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום והורשע בעבירת נשיאת/הובלת חלק של נשק או תחמושת, עבירה לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק העונשין המיוחסת לו בכתב האישום המצורף - ת"פ 34964-12-23. על פי עובדות כתב האישום המצורף בתמצית, בתאריך 09.05.23, בג'סר אל זרקא, נערך חיפוש כדין על גופו של הנאשם ונמצא שהחזיק בלא רשות, 5 כדורי תחמושת 9 מ"מ. הנאשם עצור מאחורי סורג ובריח מתאריך 13.11.23.

בתאריך 28.03.24 הודיעו הצדדים שהגיעו להסדר טיעון לפיו כתב האישום יתוקן והנאשם יודה ויורשע. לא גובשה הסכמה בעניין הענישה. בהתאם להסדר הודה הנאשם במיוחס לו והורשע, צירף תיק נוסף, הודה והורשע גם בו. טיעוני הצדדים

בתאריך 06.05.24 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש, מטעם המאשימה הוגשו טיעונים בכתב (סומנו ת/1). ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירות אשר בוצעו שלא באותה התקופה, וביקשה שיקבע שמדובר בשני אירועים שונים. עוד הפנתה למיקום הנשק ונגישותו לנאשם. בנוסף ציינה שיש להתחשב בעובדה שמדובר ב"מכת מדינה" בה יש להילחם, גם כאשר מדובר בנאשמים אשר לכאורה מנהלים אורח חיים נורמטיבי ואינם בעלי הרשעות קודמות, מה שאין כך במקרה זה.

ב"כ המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם, הבטחת שלום הציבור והגנה על חיי אדם והפנתה לפסיקה רלוונטית שבגינה ביקשה לקבוע מתחם ענישה 24-48 חודשי מאסר בפועל בגין החזקת הנשק ו-3-6 חודשי מאסר בפועל בגין נשיאת התחמושת (התיק המצורף) וביקשה כי עונשי המאסר ירוצו במצטבר.

המאשימה ציינה שהנאשם הודה בכתב האישום המתוקן בטרם שמיעת הראיות וכן צירף תיק נוסף ובכך חסך בזמן שיפוטי. מנגד, לאור הרשעה קודמת בעבירה דומה (ת/2) וביצוע העבירות בעוד עונש מאסר מותנה מרחף מעל ראשו, וכן לאור קיומו של שיקול הרתעת הרבים, ביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף האמצעי של המתחם. כמו כן, ביקשה להפעיל את המאסר המותנה במצטבר, להטיל מאסר על תנאי ארוך ומרתיע וקנס כספי משמעותי.

מנגד, באת כוח הנאשם טענה שבהתאם להלכת ג'אבר ניתן לקבוע מתחם עונש אחד לשני כתבי האישום בהתחשב באופי העבירות של החזקת נשק ותחמושת. לעניין נסיבות התיק העיקרי טענה באת כוח הנאשם שאין המדובר בהחזקה רציפה של הנשק לתקופה ארוכה, אלא על מקרים בודדים בהם הנאשם צילם עצמו מחזיק את הנשק - תת מקלע מסוג קרלו. כמו כן נטען כי הנשק בפועל נתפס אצל אחר, נגדו הוגש כתב אישום בגין החזקה ודינו נגזר. לטענתה, הנשק לא היה של הנאשם והוא לא התכוון לעשות בו שימוש אלא שלא הבין כראוי את חומרת מעשיו ובפועל, ההחזקה התבטאה בצילום.

בנסיבות אלה ולאחר שהפנתה לפסיקה רלוונטית לטעמה, ביקשה לקבוע מתחם ענישה המתחיל מ-10 חודשי מאסר בפועל. למען הזהירות, במקרה שיקבעו שני מתחמים שונים, טענה שמתחם ענישה לגבי התיק המצורף מתחיל ממאסר על תנאי.

לדבריה, מדובר בנאשם בן 27, בעל הרשעה קודמת אחת בלבד של "החזקת תחמושת בלבד לא מחסנית ולא נשק" כשלבדבריה, הנאשם פשוט "אוהב להצטלם עם נשקים" אך העבירות אותן הוא מבצע הן במדרג נמוך ומאופיינות בנסיבות קלות. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, צירף תיק, חסך זמן שיפוטי והוא עצור עד תום ההליכים כשדוע שתנאי המעצר קשים מתנאי המאסר. באת כוח הנאשם ביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה ולהפעיל את המאסר המותנה חציו במצטבר וחציו בחופף.

הנאשם עצמו הביע חרטה ואמר שלא יעשה אותה שוב. לדבריו "אם חבר יגיע אלי שוב עם נשק לא אתן לו לצלם אותי. אני לא אתן לחבר אפשרות להגיע אלי עם נשק".

אבהיר כי, באת כוח המאשימה אישרה שבאת כוח הנאשם יכולה לטעון להחזקה של הנשק במקרים בודדים אך הבהירה שטביעות אצבעות של הנאשם נמצאו על הנשק איתו הצטלם. דיון והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין. לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

המאשימה הפנתה לפער הזמנים בין ביצוע העבירה בתיק העיקרי לביצוע העבירה בתיק המצורף ומכוח זה טענה שיש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל תיק. באת כוח הנאשם מנגד טענה ששתי העבירות הן עבירות בתחום הנשק ובוצעו על אותו רקע, מסיבה זו ביקשה לראות בהן כאירוע אחד.

בנסיבות העבירות שבפניי, אני סבור שיש לראות שתי העבירות אירוע אחד. עם זאת, מאחר ואירוע זה נפרס על פני תקופה ארוכה במיוחד ומכיל מספר שלבים, הרי שיש בכך כדי להוסיף לחומרתו ובכך למעשה להשפיע על מתחם הענישה שייקבע, הגם שייקבע רק אחד.

הערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם הם ההגנה על שלום הציבור ובטחונו, הגנה על חיי אדם והסדר הציבורי. בשנים האחרונות הפסיקה החמירה את רף הענישה וחייבה לנקוט בגישה עונשית מחמירה ביחס למי שהורשע בעבירות של החזקת נשק שלא כחוק וזאת בין היתר בשל החשש שנשק אשר מוחזק אצל הנאשם עלול להגיע לידיים עברייניות או כאלה המעוניינות לפגוע בביטחון תושבי המדינה או בשלומם.

פסיקת בתי המשפט, במיוחד בשנים האחרונות, מחמירה מאוד בעבירה של החזקת נשק שלא כדין וזאת נוכח התופעה החמורה והמסוכנת של החזקת נשק בידיים שאינן מורשות לכך. החזקת נשק שלא כדין יש בה כדי להוביל, ואכן מובילה בפועל, למקרים חמורים של שימוש מסוכן בנשק, אם משום שהנשק מגיע לידיים עברייניות, או כאשר הנשק מגיע לידי מי שמנסים לפגוע בביטחונם ובשלומם של תושבי המדינה, ואם מחמת שנגרמות תאונות כתוצאה מהשימוש בנשק.

עמדת בית המשפט העליון היא שעל בתי המשפט לתרום את חלקם במיגור תופעה מסוכנת זו על דרך של החמרת הענישה עם מי שמחזיק בנשק שלא כדין. כפי שנכתב בע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש ואח', (ניתן בתאריך 09.06.10 [פורסם בנבו]):

"חומרתי של עבירת החזקת הנשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוען של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה. כשעסקינן במי שהעולם הפלילי אינו זר להם - כמו כמה מן המעורבים בערעור שלפנינו - ובנשק שלו משתיק קול המוחבא במקום "בלתי טבעי", מקבלים הדברים משנה תוקף. כפי שציינה חברתי הנשיאה ד' ביניש, המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה (ראו ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, סעיף 4 [פורסם בנבו], 19.4.04)). יש לעשות כן עוד בטרם ייעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל..."

עוד מצאתי להפנות לדבריו של בית-המשפט העליון בע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ירין ביטון, (ניתן בתאריך 14.02.21 [פורסם בנבו]):

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בנבו] 5.11.2019) (להלן: עניין סובח)...הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העבריין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק..."

ערכים אלו עליהם עמדתו כולם נמצאים בסיכון ממשי מקום בו מחזיק הנאשם בנשק מסוג תת מקלע כמפורט בכתב האישום המתוקן, אפילו אם אקבל את טענת באת כוחו שמדובר במקרים בודדים בלבד. פעם אחת בלבד היא די והותר כדי להותיר נזק אדיר ולגבות חיי אדם.

בתי המשפט בכלל ובית המשפט העליון בראשם, קבעו מדיניות ענישה מחמירה ביחס לכל מי שעובר עבירות בנשק. מדיניות מחמירה זו הינה פועל יוצא של ריבוי המקרים שבהם נעשה שימוש בנשק המוחזק שלא כחוק המסכן חיי אדם. עמד על כך כב' השופט עמית בע"פ 2398/14 אלהזייל נגד מדינת ישראל (ניתן בתאריך 08.07.14 [פורסם בנבו]) בציינו כך:

"אחזוראדגישהאמדיניותההחמרה בעבירותנשק, שבאהלידיביטויבשורהארוכהשלפסקידיןשלביתמשפטזבהשנים האחרונות...לזמינותהבלתינסבלתשלנשקחםבידימישאינםמורשיםלכך ישפוטנציאללשמשל"חיסולחשבונות" ול"פתרוןסכסוכים" כמו גםלעבירותחמורות נוספות. המציאותבארצנומוכיחהכי הקלישהאודותהאקדחבמערכההראשונהאינה מדויקת, באשרלעיתיםמזומנותהאקדחאינוממתיןעדלמערכההאחרונהויוורהעוד קודםלכן, מכאן, שבעבירותכגוןדא, גםלשיקוליהההרתעהמשקלשלמש."

עדים אנו לקריאות של בתי המשפט בכל הערכאות, להעלות את רף הענישה בעבירות הנשק לסוגיהן. בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח (05.11.19 [פורסם בנבו]) יצאה קריאה ברורה ומפורשת להחמיר בענישה בעבירות נשק:

"המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדיון של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן".

כפי שנכתב בע"פ 6383/21 קריף נ' מדינת ישראל (13.02.22):

"לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר. בפסיקה הובהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי הענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחמירה. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדלים בשנים האחרונות. פגיעתו הרעה של הנשק אינה תחומה לסביבה העבריינית. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במקרה, ואינם קשורים למעגל עברייני כלשהו. כל חטאו של נפגע עבירה, לפעמים, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים.

הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושאירתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים...אקדח שיורה "במערכה השלישית" גורם כמובן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממשי. יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה...אין להפריז במשקל שיש לתת לנתונים כגון סוג האקדח, ולקבוע מעין "מדרגה עונשית" שמתמקדת אך ורק בנתון זה ובתוצאה, ולא בסיכון שנוצר. העיקר נעוץ, כאמור, בכוחו של הנשק לפגוע באדם - ואף להמיתו - ולשבש את חיי השגרה של החברה. כפי שהובהר, חלק מרעתן החולה של עבירות הנשק מצוי לאו דווקא בשימוש הישיר בנשק, אלא בנזקים שנלווים להחזקה ונשיאה של כלי נשק בידי אזרחים באופן בלתי חוקי.

באשר לטיעוני ב"כ הנאשם לקביעת מתחמי ענישה חמורים פחות מאלו שאליהם הפנתה המאשימה מצאתי לנכון להפנות לדברים נוספים שנכתבו בעניין סובח, שלדאבון הלב, רלוונטיים מתמיד בימים טרופים אלה כאשר אננו מתבשרים חדשות לבקרים על שימוש לא חוקי בנשק בסביבה אזרחית:

"..לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר בסיסו, ובכך לבלום את הנפישות של עבירות מסוימות והפוכות ל"מכתמדינה", ולתבטיטו לחומרה שישלייחסלהן...השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה...על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת... בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך.

הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור.

נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים".

וכפי שנאמר בעפ"ג (חי') 23517-02-20 מדינת ישראל נ' אלכילאני (28.07.20):

"מגמת החמרה זכרתי במיוחד בפסיקה המנהלת קופה האחרונה, החמרה אשר באה לידי ביטוי, בין היתר, בכך שהספח התחנות של מתחם הענישה בעבירה שלה חזקת נשק שלא כדין, גם כאשר הנאשם נעדר עברפילי, עולה עלתשעה חודשי מאסר, דהיינו, פרק זמן אשר אינו מאפשר ריצויה עונשה מאסר על דרך של עבודות שירות." וכן בהמשך:

"אם נסכם את הדברים: גזר-דינו של בית-משפט השלום, שהסתפק בהטלת ענישה של שמונה חודשי מאסר לריצויה עבודות שירות, אינו יכול לעמוד, וזאת בשל מלחמת חורמה בעבירה שלה חזקת נשק שלא כדין, ופוטנציאלה הסיכון הטמון בהחזקת הנשק ללא היתר, עבירה שהפכה ל"מכתמדינה", והביאה למגמת החמרה בפסיקה הכשבתה משפטן קראלה היתרם למאבק בעבירה זו."

באשר למדיניות הענישה הנוהגת אפנה גם לפסק הדין שניתן בבית משפט המחוזי בחיפה עפ"ג 50840-03-22 מדינת ישראל נ' עלאא סלאמה, שם נקבע בין היתר כדלהלן:

"... רק ענישה חמורה וכואבת, שתוטל על מטי המעט מן המעט, אשר נתפסים כשהם רוכשים, מחזיקים, נושאים ומובילים נשק, עשויה לשנות במשהו את מאזן - הכדאיות של מי ששוקל לעבור עבירות שכאלו". ובהמשך לפסק דין זה נקבע: "מיגור תופעת ההחזקה של אמל"ח בלתי - חוקי, יוכל לצאת מגדר המילה הנאמרת או הנכתבת אל הפועל לעולם המציאות רק אם העבירות המרכיבות אותה יזכו להכרה כעבירות חמורות ומסוכנות, כאלו הראויות לעונש חמור ומכביד".

ומן הכלל אל הפרט, סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת החזקת נשק, בנסיבות התואמות לענייננו, מלמדת על טווח ענישה רחב התלוי לרוב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, כאשר חלק מפסקי הדין ניתנו בטרם נכנס לתוקף עונש המינימום בעבירות נשק:

בע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' קדורה הנאשם בן 19 ללא עבר פלילי הורשע בעבירה של החזקת נשק מסוג אקדח גלוק, מחסנית, כדורים לאקדח ורימון הולם בצוותא עם אחר. נקבע מתחם עונש הולם אשר נע בין 10 ועד 36 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל וזאת בין היתר לאור התקופה הקצרה שבה הוחזק הנשק. ערעור על קולת העונש התקבל באופן שעונשו הוחמר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 3355/22 עלאא סלאמה נ' מדינת ישראל הנאשם הורשע בעבירת החזקת נשק ותקיפת שוטר לאחר שהחזיק בחצר ביתו לתקופה שאינה ידועה למאשימה, שני תתי מקלע מאולתרים, מחסנית ריקה תואמת ותרמיל 9 מ"מ. על הנאשם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ונקבע מתחם עונש הולם שבין 24 ל-50 חודשי מאסר והעמיד את עונשו של הנאשם על 28 חודשי מאסר. בקשת רשות ערעור נדחתה.

בע"פ 8320/21 מדינת ישראל נ' מחמד בסילה הנאשם הורשע בעבירת החזקת נשק ואביזרי תחמושת, בכך שהסתירם בחדר השינה. על הנאשם הוטלו 7 חודשי מאסר בפועל. ערעור על קולת העונש התקבל באופן שעונשו הועמד על 14 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג 26133-06-22 מדינת ישראל נ' כחלול הנאשם הורשע בהחזקת תת מקלע מאלתר דמוי קרלו, 2 מחסניות ו-44 כדורים בתוך תיק שהוחבא מתחת לגרוטאת רכב נטוש סמוך לביתו. נקבע מתחם עונש הולם נע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. לאור גילו הצעיר, העדר עבר פלילי והמלצת שירות המבחן נגזר על הנאשם, עונש של 10 חודשי מאסר בפועל וענישה נלוות. ערעור על קולת העונש התקבל באופן שעונשו של הנאשם הוחמר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג 4673-08-19 אבו מוסא נ' מדינת ישראל הנאשם הורשע בעבירה של החזקת תת מקלע מאולתר מתחת למיטה בביתו. הנשק הגיע לידי הנאשם כעשרה ימים לפני המועד בו נתפס והחזיק בו בעבור אחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה. נקבע מתחם העונש ההולם אשר נע בין שנה וחצי ועד שלוש שנות מאסר בפועל. על הנאשם ללא עבר פלילי, הושת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. ערעור על חומרת העונש נדחה.

בעפ"ג 22885-05-17 אלאסד נ' מדינת ישראל הנאשם הורשע בעבירה של החזקת נשק בכך שהחזיק בנשק מסוג רובה תת מקלע מאולתר ומחסנית המכילה 10 קליעים. נקבע מתחם עונש הולם נע בין 13 ועד 36 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם, בעל עבר פלילי שאינו מכביד, הושת עונש מאסר בפועל בן 21 חדשים. ערעור על חומרת העונש נדחה.

ברע"פ 3619/21 אבו הלאל נ' מדינת ישראל נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 10 חודשי מאסר בפועל בגין החזקת שני כלי נשק מאולתרים מסוג קרלו, מחסניות ו-4 כדורי 9 מ"מ, וכן החזקה של כדור תחמושת המשמש נשק ארוך ונאמר: "אנו עדים פעם אחר פעם לשכיחותם של עבירות הנשק בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית. החזקת נשק חם בידי מי שאינו מורשה לכך עלול להוביל לתוצאות הרות אסון, אשר יגבו מחירים כבדים בנפש ולפיכך הסיכון הפוטנציאלי הגלום בעבירת החזקת נשק הוא רב. על כן, העובדה כי לא נגרמה פגיעה בחיי אדם, אין בה כשלעצמה כדי להמעיט מהחומרה הטמונה בהחזקת נשק שלא כדין ומהסיכון שנוצר לביטחון הציבור. משכך, ראוי להטיל ענישה מוחשית אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים (רע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.8.2020); רע"פ 4065/18 איאסו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2018)). במכלול הנסיבות, אני סבור כי העונש שהושת על המבקשים אף מקל עמם ואין בו כדי לבטא את החומרה שיש בהחזקת כלי הנשק המאולתרים."

ברע"פ 4332/21 עאסלה נ' מדינת ישראל נתקבל ערעורו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144 (א) רישא וסיפא לחוק העונשין. הנאשם החזיק תת מקלע מאולתר מסוג קרלו ומחסנית, לאחר שעטף אותם בניילון נצמד ומגבת, הכניסם לתוך תיק והסליק אותם מתחת לסלעים בשדה הממוקם מספר קילומטרים מביתו. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 22 ל-48 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם - בן 25, נשוי, שעברו נקי, ושירות המבחן הגיש תסקיר חיובי בעניינו - 15 חודשי בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון נתן משקל לשיקולי השיקום, וקבע כי מכלול הנסיבות האישיות מצדיקות חריגה מרמת הענישה המקובלת, בהעמידו את עונש ועל 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים.

ברע"פ 3632/14 אנואר אבו סבית נ' מדינת ישראל, בית המשפט העליון דחה ערעורו של המערער על גזר דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו הושתו עליו 18 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה בגין עבירה של החזקת נשק מסוג תת מקלע מאולתר. עוד נקבע כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי אשר נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל, הינו מתחם הענישה המקובל כיום בעבירות אלה. המדובר בצעיר, נעדר עבר פלילי.

ברע"פ 4722/20 בזייג נגד מדינת ישראל המערער הורשע בביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין והחזקת אבזר לנשק שלא כדין כך שנהג ברכב בנוף הגליל כשהוא מחזיק ברכב, נשק מסוג דמוי רובה סער M-16 המכיל חלקים של כלי נשק תקינים ומחסנית תואמת ריקה מתחמושת. בית המשפט המחוזי, קבע מתחם עונש הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה.

בעפ"ג 50840-03-22 מדינת ישראל נ' סלאמה קבע בית המשפט המחוזי בחיפה שעבירות הנשק לרבות החזקתו הפכו זה מכבר למכת מדינה, ולא אחת נקבע ע"י בית המשפט העליון, כי נשק חוקי אשר מוחזק בידיים בלתי מוסמכות, סופו להגיע לכלל שימוש בלתי חוקי ומסוכן. בית המשפט המחוזי הדגיש לעניין זה "כלי-נשק נועדו לזרוע הרס, חורבן ואובדן. הם נועדו להרוג. ככל שמדובר בכלי-נשק התקפי יותר, דוגמת מקלע, תת-מקלע או רובה סער, מידת ההרס וההרג אשר יש בכוחם לזרוע רבה יותר. מדינה ריבונית איננה יכולה לקבל כ"מכת-גורל" תופעה של החזקת כמות אדירה של נשק בלתי-חוקי בקרב אזרחיה ותושביה. תופעה שכזו פוגעת בעצם משילותה; היא פוגעת בסדר הטוב שבה; היא חותרת תחת שלומם וביטחונם של אזרחיה. לבסוף, היא אף עלולה להקים סימן שאלה על עצם קיומה".

בהתאם לאמור לעיל, מדיניות הענישה אותה יש לנקוט צריכה לשקף את חומרת העבירה, את הסיכון הגלום בה ורק ענישה מחמירה יהיה בה כדי לשנות את המאזן ואת הכדאיות של מי ששוקל לעבור עבירות אלה גם אם מדובר באדם נורמטיבי.

בענייננו, הנאשם כאמור, החזיק נשק, תת מקלע מאולתר מסוג קרלו, החזקה שמתבטאת במספר מועדים (להבדיל מהחזקה רגעית יחידה) ובמועד אחר החזיק כדורי תחמושת. אין מחלוקת שבכוחו של נשק זה להרוג ופוטנציאל הנזק הטמון בו רב לאין ערוך וזאת, רק כשנה לאחר הרשעתו של הנאשם בגין החזקת תחמושת שלא כדין וענישתו של הנאשם במאסר על תנאי.

בתאריך 08.12.21 נכנס לתוקף תיקון 140 לחוק העונשין הקובע, כהוראת שעה, לתקופה של 3 שנים, עונש שלא יפחת מרבע מהעונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירות בנשק אלא אם כן קיימים טעמים מיוחדים שיירשמו להקל בעונש. למען הסדר הטוב יובהר כי המאסר המינימלי יכול לכלול בתוכו גם את המאסר על תנאי ובלבד שלא יהיה כולו על תנאי.

לאור האמור, מצאתי שמתחם העונש ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם (הן ביחס לתיק זה והן ביחס לתיק המצורף), נע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. קביעת העונש ההולם

בענייננו עסקינן כאמור בנאשם שהחזיק כלי נשק מאולתר במספר מועדים, ובתחמושת במועד אחר כאשר הסכנה הכרוכה בהחזקה זו היא מוחשית לציבור. העובדה שהנאשם חוזר ומבצע עבירות אלה פעם אחר פעם מעידה כי אין הוא מפנים את חומרתן והחרטה לה הוא טוען נטענת מן הפה אל החוץ, כפי שאף ניתן להתרשם מדבריו בפניי כאשר בתחילה טען שלא ייתן לחבר לצלם אותו עם נשק ורק לאחר מכן טען שלא ייתן לחבר להגיע אליו עם נשק. התובנה לגבי להתנתק מחברים המחזיקים נשק, כנראה טרם הובנה על ידי הנאשם.

בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם יש לקחת בחשבון את העובדה שמדובר בנאשם בעל הרשעה קודמת בעבירה של החזקת תחמושת (ת"פ 15089-03-20), בגינה נדון לעונש מאסר מותנה בר הפעלה, כאשר באת כוח טענה שמדובר בתחמושת בלבד ולא במחסנית אולם בפועל המדובר בשלוש מחסניות טעונות ב-105 כדורים מסוג 5.56 מ"מ וזאת אך שנה טרם שנמצא הנשק נשוא תיק זה. כך שלא ניתן לומר שמדובר בצעיר נורמטיבי ואין עונשו כמי שזוהי הסתבכותו הראשונה. להיפך, זהו צעיר שכל הרשעותיו נעות סביב החזקת נשק ותחמושת. מנגד, הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, לרבות זמנם של עדי התביעה, צירף תיק וניצב בפני מאסר ראשון בחייו. לחובת הנאשם מאסר מותנה שהוטל עליו בת"פ 15089-03-20 בגזר דין מתאריך 02.02.21 בגין החזקת 3 מחסניות של אמ-16 ו-150 כדורי 5.56 מ"מ שלא כדיון. אולם, בתיק ההוא הגיעו הצדדים להסדר טיעון ועתרו במשותף להשתתף מאסר מותנה מתוך כוונה שעונש זה ירתיע את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות. עיינו רואות שלא כך היה. הנאשם, לא רק שלא הורתע ושב להחזיק בתחמושת שלא כדיון, אלא שהגדיל לעשות והחזיק גם בכלי נשק מאולתר מסוג תת מקלע. בנסיבות אלה, היה מקום לקבל את בקשת המאשימה ולהפעיל את עונש המאסר המותנה במצטבר.

יחד עם זאת, לאור הודאתו בהזדמנות הראשונה וכן לאור צירוף התיק הנוסף, אחפוף חלק מתקופת התנאי לתקופת המאסר.

לאור מכלול הנתונים שהוצגו בפני, אני מוצא לנכון לקבוע שיש להטיל על הנאשם ענישה מעט מתחת לרף הבינוני של מתחם העונש ההולם לצד ענישה הצופה פני עתיד.

לאור האמור אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 21 חודשים שיחושב ממועד מעצרו וזאת בהתאם לרישומי שב"ס.
2. אני מורה על הפעלת 4 חודשי מאסר מותנים למשך 3 שנים שהוטלו על הנאשם בת"פ 15089-03-20 בגזר דין מתאריך 02.02.21 באופן בו 2 חודשים יחושבו בחופף ו-2 חודשים יחושבו במצטבר לעונש המאסר בסעיף 1. סך הכל יישא הנאשם 23 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.
3. מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו ממאסרו בגין תיק זה, על העבירות בהן הורשע בהליך זה שלפני או על כל עבירת נשק לפי חוק העונשין ויורשע בה.
4. קנס בסך 7,500 ₪.

הקנס ישולם באמצעות מרכז לגביית קנסות עד ולא יאוחר מיום 25/12/24.

ככל שהנאשם יבקש לפרוש את הקנס לתשלומים יהיה ניתן לעשות זאת באופן שהקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 10/9/24 ובכל 10 לחודש עוקב.

באחריות הנאשם לקבל שוברים מהמרכז לגביית קנסות.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים בתיק שבכותרת ובתיק המצורף (נשק ותחמושת).

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' תמוז תשפ"ד, 07 יולי 2024, במעמד הצדדים.